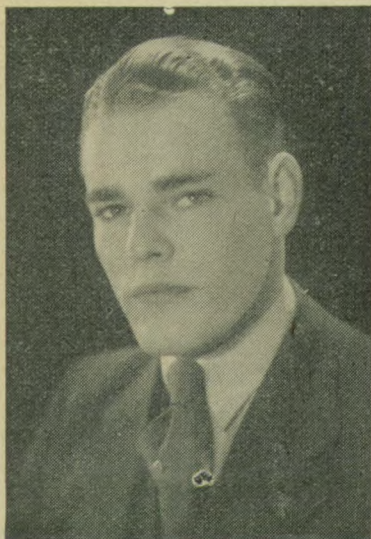

buitenstaanders als bewuste exclusiviteit beschouwd. Maar zoo ontstond de **hockey-geest** dien wij willen behouden, omdat dat de groote waarde uitmaakt van onze sportbeoefening, die op ridderlijkheid en onderlinge vriendschap berust. In dezen grooten vriendenkring heeft de liefde en de eerbied voor Vaderland en Vorstenhuis altijd gedomineerd; zij sloot als het ware het verraad bij voorbaat uit en de enkele afvalligen waren al geteekend nog vóór de verscherping van verhoudingen de scheidslijn duidelijk afgebakend had. Men denke alleen al aan de vele studenten-hockeys. Zij hebben aanstonds op de bres gestaan. Hen gedenken we met grooten eerbied, die uit die gelederen vielen. Nog steeds ontbreekt een volledig overzicht van alle gevallen, doch we hopen het geleidelijk met aller hulp zoo ver te brengen. Namen noemen is haast ondoenlijk, omdat het zeker

is, dat we dan velen vergeten, die ons nog niet bekend zijn.

Maar één uitzondering willen we nu al maken voor een der bekendste spelers van het Nederlandsch elftal, die zijn leven offerde voor ons, voor onze thans herwonnen vrijheid, voor **Piet Roodenburgh**, den rechts-buiten van het Nederlandsch elftal, die zich als een ware held ontpopte, die het land groote diensten bewees en tenslotte door verraad op 17 December '44

P. A. ROODENBURGH †

gefusileerd werd. Deze prima sportjongen zullen we in dankbare herinnering houden.

Hoe hebben we allen meegeleefd, met allen en met elkaar. Hoe ontzettend was het toen onze secretarispenningsmeester Jhr. Quarles van Ufford, wiens figuur onafscheidelijk verbonden is aan de sterke ontwikkeling van sport en bond, in gijzeling gezet werd. En wie weet wat er toen in ons omging, hoe het geheele bestuur deze wandaad als een groot onrecht voelde, kan begrijpen, hoe het ons te moede was, toen ons uitdrukkelijk verboden was openlijk daarover in HOCKEY-SPORT te schrijven. Voor het in stand houden van ons sportleven, zoo lang dat, zonder offers te brengen, die de eer van den bond en den goeden naam van ons blad te na kwamen, mogelijk was, diende ook HOCKEY-SPORT nog uit te komen, doch die laatste periode van ons blad was er al een, waarbij we niet met ons hart schreven, zooals we al die jaren tevoren zeker gedaan hebben.

Maar thans is er dan vrede en is de vijand grondig ter neer geslagen. Het is voorbij en sinds bijna een half jaar klimmen we met hulp van onze geallieerde vrienden weer berg-op. En wéér welt bij ons op dat gevoel, dat onze voorzitter in zijn kort doch sprekend hoofdartikel in dit nummer ook al doet uitkomen, deze eindelijk verkregen, zoo vurig verlangde vrede zal voor velen nooit meer vrede zijn en tempert steeds weer onze vreugde over de herkrege vrijheid.

Jan Feith

als hockeyer

Jan Feith is in September 1944 gestorven en met hem heeft de sportwereld een zeer enthousiaste liefhebber verloren. Wanneer ik hier met een enkel woord Jan Feith herdenk, dan is het als hockeyer, want men moet wel weten, dat hij vele takken van sport beoefende, in zijn jeugd was hij zelfs een bekend wielrenner.

Feith kwam via bandy tot hockey, zooals zoovelen in het begin. Het vlugge bandy-spel was voor goede schaatsenrijders aantrekkelijk, maar wanneer was er ijs! Wanneer het niet vroor, werd op het land gespeeld met grooteren bal en zwaardere sticks. Maar spoedig groeide de liefhebberij voor hockey, er ontstonden competities en alles wat een opkomende sport zooal eischt. In de Amsterdamsche club, de oudste van het land, was Feith een actief lid en weldra voorzitter. Maar in het begin dezer eeuw vestigde hij zich in Hilversum en richtte daar direct ook een hockeyclub op in combinatie met eenige Amsterdamsche spelers, die ook forensen waren. Onder zijn leiding, want hij was weer de voorzitter, floreerde de Hilversumsche MHC. Er kwam echter een oogenblik dat Feith naar Indië vertrok en zich in Bandoeng vestigde. Wat niemand verwacht had, gebeurde toch: in Bandoeng kwam een hockey-club onder voorzitterschap van Jan Feith. Het koele klimaat van Bandoeng maakte het spel in de avonden mogelijk.

Zoo was Feith een groote propagandist voor onze sport. Was hij in het land en ook bij zijn lateren terugkeer in het vaderland, dan leefde hij met zijn oude clubs mee. Wie herinnert zich niet zijn leuke speeches op jaardiniers of gedenkfeesten?

Een trouwe vriend van onze sport hebben we in Jan Feith verloren.

A. B. VAN HOLKEMA.

Wie in zijn hart ten eeuwigen dage de felle smart en pijnigende herinnering bewaart aan het dierbaarste wat zij verloren, kan niet met een blij gemoed het leven van thans aanvaarden. Moge de tijd de schrijnende wonden helen. Met dat al rust op allen, die dezen verschrikkelijken tijd hebben overleefd, de heilige plicht dit naamloze leed te helpen verzachten.

Wij spraken over het leed, dat Jhr. Quarles te dragen had, maar hoe erg het ook was, het zinkt